

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Pruszkowie III Wydział Rodzinny i Nieletnich

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Paczesna

Protokolant: Jarosław Nowakowski

Po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2015 r. w Pruszkowie

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniej W. B., reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego – matkę A. D.

przeciwko P. W.

o zmianę orzeczenia w zakresie alimentów

I. Uchyla wyrok zaoczny tutejszego Sadu z dnia 30 października 2014 r.,

II. Podwyższa – poczynając od dnia 25 września 2014 r. – wysokość alimentów ustalonych ugodą zawartą przed Sadem Rejonowym w Pruszkowie w dniu 12 czerwca 2013 r, w sprawie o sygnaturze akt: III RC 269/13 od pozwanego P. W. na rzecz małoletniej córki W. B. urodzonej (...) w B. – z kwoty 700 (siedemset) złotych miesięcznie do kwoty 900 (dziewięćset) złotych miesięcznie, płatne do rąk matki powódki – A. D. do dnia 10-go każdego miesiąca z góry wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku zwłoki w płatności którejkolwiek z rat,

III. W pozostałej części powództwo oddala,

IV. Koszty postępowania pomiędzy stronami wzajemnie znosi,

V. Pozostawia pozwanego przy poniesionych kosztach opłaty sądowej w wysokości 152 (sto pięćdziesiąt dwa) złote,

VI. Wyrokowi w punkcie I-szym nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

W dniu 25 września 2014 r. przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki - A. B. wniosła do Sądu Rejonowego w Pruszkowie powództwo o podwyższenie alimentów ustalonych od pozwanego P. W. ugodą z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie III RC 269/13 na rzecz małoletniej W. B. z kwoty 700 zł wraz z kwotą 700 zł na poczet wyjazdów wakacyjnych - do kwoty 1.600 zł miesięcznie, poczynając od dnia wniesienia pozwu, płatne z góry do 10 dnia każdego miesiąca do rąk matki powódki - A. D., jako przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia płatności którejkolwiek z rat oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz małoletniej powódki kosztów procesu. W uzasadnieniu podała, iż małoletnia W. B. jest dzieckiem pozamałżeńskim A. B. i P. W.. Rodzice nigdy nie mieszkali wspólnie i nie wychowywali razem dziecka. W wyniku ugody z dnia 12 czerwca 2013 r. zawartej przed Sądem Rejonowym w Pruszkowie pozwany zobowiązał się płacić alimenty na córkę w kwocie 700 zł. Aktualnie z uwagi na istotną zmianę w zakresie usprawiedliwionych potrzeb małoletniej powódki oraz wysokości kosztów jej utrzymania matka wystąpiła o zmianę alimentów. Małoletnia jest uczennicą III klasy Gimnazjum im. (...)w P.. Ze

względu na swe uzdolnienia artystyczne rozpoczęła kurs nauki fotografii, uczęszcza na zajęcia gry na bębnach. Obecnie niezbędne są dodatkowe zajęcia z przedmiotów wybranych wspomagające pozyskiwanie wiedzy w celu dostania się do wymarzonego liceum. Jako 15 latka znajduje się w fazie szybkiego wzrostu, co wiąże się z większymi wydatkami zarówno związanymi z wyżywieniem, jak i ubiorem. Ponadto matka wskazała, iż córka aktywnie uczestniczy w społeczności 62 szczeplu harcerskiego w P., co wiąże się z częstymi wyjazdami, spotkaniami i biwakami. Wskazała, iż na zaspokojenie jej usprawiedliwionych potrzeb niezbędna jest kwota alimentów 1.600 zł miesięcznie. Przedstawicielka ustawowa podniosła w dalszej kolejności, iż P. W. do września 2014 r. regularnie wpłacał kwotę 700 zł. Każdorazowa próba rozmowy z prośbą o partycypowanie w poniesieniu kosztów utrzymania córki nie przynosiła rezultatów. Pozwany uważał, iż zasądzona kwota 700 zł jest kwotą absolutnie wystarczającą na utrzymanie małoletniej. W czerwcu 2014 r. pozwany - mimo zalecenia Sądu o nakazie zapłaty wyjazdu wakacyjnego małoletniej w wartości nie niższej niż 700 zł - nie uczynił tego. Był poinformowany o numerze konta oraz wartości wyjazdu na miesiąc przed wyjazdem. Nie odbierał telefonów ani maili i dopiero po interwencji u matki pozwanego pieniądze zostały przelane. Odmówił pokrycia połowy kosztów wyjazdu małoletniej na międzyeuropejski zlot harcerzy w B., argumentując odmowę nieodpowiednim zachowaniem dziecka w stosunku do niego. Matka wskazała, iż koszty utrzymania powódki są znaczne i nie jest w stanie ponieść ich samodzielnie. Na koszty jej utrzymania wskazała: wyżywienie, ubrania, telefon komórkowy, lekarstwa antyalergiczne, odpornościowe, witaminy, wydatki szkolne i zajęcia pozalekcyjne, rozrywkę. Ponadto koszty opłat za czynsz i media oraz zakup roweru, aparatu fotograficznego, komputera itp., niezbędnych by dostać się do technikum fotograficznego. Przedstawicielka ustawowa powódki jest zatrudniona w salonie (...)za wynagrodzeniem 3.000 zł miesięcznie. Dodatkowo uzyskuje dochody jako (...)i (...). Poności ona stałe miesięczne wydatki w postaci czynszu 800 zł, opłat za prąd 160 zł, gaz 500 zł, telewizję kablową 25 zł, telefon 100 zł, Internet 125 zł. Ponadto koszty swojego utrzymania wskazała na 2.000 zł miesięcznie. Podała, iż pozwany jest (...), często wypływa w długotrwałe (...). Z jego zeznań w sprawie V. N. 672/12 przed Sądem w Białymstoku wynika, iż zarabiał 5.500 euro miesięcznie (k. 3-8).

Wyrokiem zaocznym z dnia 30 października 2014 r. Sąd Rejonowy w Pruszkowie podwyższył - poczynając od dnia 25 września 2014 r. - wysokość alimentów z kwoty 700 zł miesięcznie do kwoty 1.600 zł miesięcznie (k. 109).

W dniu 25 listopada 2014 r. pozwany P. W. skutecznie wniósł sprzeciw od powyższego wyroku, w którym wniósł o uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu podał, iż wyrok zaoczny zapadł wobec niezawinionej nieobecności pozwanego na rozprawie oraz z naruszeniem przepisów o dopuszczalności jego wydania. Podniósł, iż nie zostały mu doręczone pozw, postanowienie o oddaleniu zabezpieczenia oraz wezwanie na rozprawę. Wskazał, iż bezzwłocznie odebrał pisma w innej sprawie oraz wyrok zaoczny. Nieprawdopodobne jest, iż prawidłowe próby doręczenia przez InPost były niezauważone, gdyż żona pozwanego od sierpnia 2014 r. jest na zwolnieniu lekarskim i niemal cały czas przebywa w domu i śledzi także w związku z prowadzoną działalnością dostarczaną korespondencję. Podał, iż w całym kraju są problemy z korespondencją sądową. Podniósł, iż w sprawie nie zostały podjęte nawet próby prawidłowego dostarczenia przesyłki, wskazując na protokół szkody. Podał, iż przesyłka nie została doręczona z powodu uszkodzenia, nie zaś nie odebrania jej przez adresata. Zdaniem pozwanego protokół szkody powinien stanowić przesłankę negatywną do wydania wyroku zaocznego. Ponadto wskazał, iż załączniki wskazane przez przedstawicielkę powódki w większości nie stanowią żadnej wartości dowodowej w niniejszej sprawie i nie dają podstaw do przyjęcia, że twierdzenia matki co do kosztów utrzymania córki znajdują odzwierciedlenie w rzeczywistości. Podał, iż oświadczenia wychowawczyni klasy, jaki i komendanta (...) są ogólnikowe i nie zawierają żadnych kwot. Wyliczenia kosztów utrzymania powódki w załączniku nie mają odzwierciedlenia w rzeczywistości. Wielokrotna rozbieżność niektórych kosztów wskazuje na niezajomość realiów, co wskazuje na niedokonywanie takich zakupów przez matkę. Ponadto wiele wyliczonych artykułów w obecnej sytuacji należy uznać za zbytki dostępne dla rodziny zamożnej. Pozwany zakwestionował w zasadzie wszystkie koszty wskazane w zestawieniu kosztów utrzymania małoletniej. Podniósł, iż w ostatnich latach kupił córce aparat fotograficzny, gitarę oraz bęben oraz naprawił gitarę jej matki, w których to kosztach matka nie partycypowała. Podał, iż według jego obliczeń przy użyciu tego samego kalkulatora, koszt utrzymania córki wynosi 1553,36 zł, czyli 776,86 zł na rodzica, co daje kwotę ustaloną w ostatniej ugodzie. Ponadto wskazał, iż matka nie przedstawiła rachunków imiennych za wskazane koszty. Załączone paragony nie mogą stanowić dowodu, że koszty zostały poniesione przez reprezentanta powódki. Dodatkowo część paragonów tj. deski, klej itp. może przedstawiać koszty ponoszone przez męża matki w pracy zawodowej. Także

potwierdzenia przelewów nie dowodzą kosztów miesięcznych, gdyż mogą być opłatami za zaległości z wielu miesięcy. Pit nie zawiera żadnych podpisów i nie został potwierdzony przez Urząd Skarbowy, co budzi wątpliwości co do jego autentyczności. Ponadto wskazał, iż nieprawdziwe jest twierdzenie, iż córka jest wciąż w fazie szybkiego wzrostu, czym matka argumentuje zwiększone wydatki na odzież i żywienia. Część kosztów matka usprawiedliwia alergią, jednak nie przedstawiła żadnego zaświadczenia specjalisty. Podkreślił, iż od 2013 r. w tak krótkim czasie koszty utrzymania zdrowego dziecka wzrosły o ponad 100%. Podał, iż matka osiąga znaczny dochód oraz że nie jest prawdą, że jej mąż jest bezrobotny, a jego zaświadczenie z Urzędu Pracy jest nieaktualne, bowiem wznowił działalność gospodarczą pod nową nazwą firmy, której działalność jest bardzo dochodowa. Wskazał, iż nie jest także prawdą, iż jako pozwany pracuje 8 miesięcy w roku. Obecnie zatrudniony jest 4 miesiące w roku. W tej sytuacji dochód roczny włączając premie i dodatki wynosi 5680 euro, czyli 7.857 zł. Ponadto są to jednorazowe kontrakty nie dające żadnej gwarancji ponownego zatrudnienia. W pozostałym okresie jest osobą bezrobotną i przy braku innego zatrudnienia pomaga żonie w prowadzeniu działalności gospodarczej. Ponieważ z wynagrodzeniem pozwanego nie są związane żadne świadczenia ubezpieczenia na życie, musi on je opłacać dodatkowo, co kosztuje obecnie 2.860,48 rocznie – 239,04 zł miesięcznie, a osobą uposażoną jest powódka, co świadczy o trosce pozwanego o dobro córki. W obecnej sytuacji pozwany nie ma też zgromadzonych żadnych składek na ubezpieczenie emerytalne. Aktualnie jedynie oszczędności to odnawialna lokata terminowa założona z pieniędzy podarowanych przez zmarłego dziadka pozwanego, które są przeznaczone dla powódki i nie są przez pozwanego wykorzystywane. Ponadto podniósł, iż na utrzymaniu pozwanego pozostaje żona i 18 miesięczny syn, a na początku grudnia 2014 r. spodziewają się drugiego dziecka. Łączne wydatki na dzieci wynosić będą 2.648 zł miesięcznie. Spowoduje to znaczne pogorszenie sytuacji materialnej rodziny pozwanego. Budżet pozwanego obciążony jest również dwoma kredytami hipotecznymi o ratach 1.750,3 i 400 CHF czyli ok. 1.450 zł. Do stałych comiesięcznych wydatków utrzymania rodziny pozwanego należą także czynsz za mieszkanie 660 zł, i żony 270 zł oraz garaż 85 zł, wynajem lokalu pod działalność żony 1.000 zł, opłaty za energię elektryczną w lokalach (301-391 zł), ubezpieczenie na życie żony 92,94 zł, telefony komórkowe 260 zł, Internet 45,90 zł, składki ZUS 1.500 zł, księgowo 200 zł oraz obecne alimenty 758,30 zł. P.: miesięczne koszty utrzymania rodziny pozwanego wynosi ok. 10.591,91 zł. Na zakończenie podał, iż działalność gospodarcza żony wciąż przynosi straty. W chwili obecnej wspomaga go rodzina udzielając pożyczek, a dochód z ostatniego rejsu wystarczył jedynie na częściową ich spłatę oraz spłatę obciążeń bankowych. Wskazał, iż miałby łożyć na finansowanie wielu wydatków córki, które należy uznać za luksusowe, które odbiegają od podstawowych i standardowych potrzeb. Pozwany i jego rodzina nie mogą sobie pozwolić na takie wydatki (k. 121-126).

Na rozprawie w dniu 30 stycznia 2015 r. aż do chwili zamknięcia rozprawy przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki popierała powództwo i wносиła o utrzymanie w mocy wyroku zaocznego (k. 273).

Na rozprawie w dniu 30 stycznia 2015 r. aż do chwili zamknięcia rozprawy pełnomocnik pozwanego wnosił o oddalenie powództwa, uwzględnienie sprzeciwu, uchylenie wyroku zaocznego oraz o zaliczenie ponad 700 zł na poczet przyszłych alimentów (k. 273).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletnia W. B. urodzona (...) w B. pochodzi z nieformalnego związku A. D. i P. W.. Poza małoletnią powódką pozwany posiada jeszcze dwoje dzieci z obecnego związku małżeńskiego.

Alimenty na rzecz małoletniej W. po raz ostatni zostały ustalone ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Pruszkowie z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie III RC 269/13 na kwotę 700 zł miesięcznie. Pozwany zobowiązał się ponadto jeden raz w roku pokryć część kosztów wyjazdu wakacyjnego córki w kwocie nie mniejszej niż 700 złotych, płatnej bezpośrednio na rachunek organizatora wypoczynku, chyba że koszt wyjazdu będzie mniejszy niż 700 złotych – wówczas pozwany pokryje pełną kwotę wyjazdu, mniejszą niż 700 złotych. Postanowienie o umorzeniu postępowania uprawomocniło się 19 czerwca 2013 r. (akta III RC 269/13).

Małoletnia W. B. w dacie orzekania w poprzedniej sprawie ustalającej wysokość obowiązku alimentacyjnego miała 14 lat.

Aktualnie małoletnia ma 15 lat. Zamieszkuje w P. w wynajmowanym mieszkaniu z matką i jej mężem. Jest uczennicą III klasy Gimnazjum nr (...) w P.. W II klasie brała udział we wszystkich wycieczkach i wyjazdach szkolnych. Czynnie uczestniczy w harcerstwie – pełni funkcję (...), bierze udział m.in. w biwakach oraz zjazdach, opłaca składki itp., uczestniczyła w zimowisku za 650 zł i obozie letnim za 1.100 zł. Ma opłacone składki i zakupione pełne umundurowanie o wartości ok. 1.000 zł. Uczestniczy w zajęciach zespołu muzycznego za ok. 150 zł miesięcznie. Czyta dużo książek, które kupuje za ok. 40 zł miesięcznie. Jest ogólnie zdrowa, choć ma problemy z łupieżem i okresowo wymaga stosowania droższych szamponów za ok. 60 zł. Ponadto wymaga korepetycji z chemii, których koszt to ok. 50 zł za jedno spotkanie miesięcznie ok. 150-250 zł. Miesięczny koszt jej utrzymania został wskazany przez matkę na 3.276,39 zł.

A. D. w dacie orzekania w poprzedniej sprawie ustalającej wysokość obowiązku alimentacyjnego miała 32 lata.

Aktualnie A. D. ma 33 lata. Zamieszkuje z córką i swoim mężem w wynajmowanym mieszkaniu w P. o powierzchni 55 m⁽⁽²⁾⁾ za 800 zł, do tego dochodzą opłaty za gaz 450 zł, 180 zł prąd, Internet 120 zł. Mąż dokłada się do opłat i do kosztów utrzymania małoletniej powódki. Prowadzi on działalność gospodarczą. Kupił małoletniej ebooka za 700 zł. Przedstawicielka ustawowa była zatrudniona w kilku miejscach m.in. na podstawie umowy o pracę na czas określony na zastępstwo na stanowisku (...) za wynagrodzeniem 1.680 zł brutto miesięcznie w (...) w W.. Ponadto na podstawie umowy zlecenia z (...) Sp. z o.o., na podstawie której zobowiązana jest (...) za wynagrodzeniem zależnym od wielu czynników określonych w umowie. Była także zatrudniona w okresie od 18 sierpnia 2013 r. do 17 sierpnia 2014 r. na stanowisku (...) za wynagrodzeniem 1.600 zł brutto z możliwością uzyskania prowizji. Od lutego 2015 r. miała rozpocząć prowadzenie własnej działalności gospodarczej. Obecnie utrzymuje się z pracy z klientami indywidualnymi. Osiąga dochody ok. 3.000 – 5.000 zł miesięcznie. Jest ogólnie zdrowa. Nie ma z obecnym mężem żadnych kredytów i pożyczek. Nie posiada żadnego majątku. Poza małoletnią nie posiada nikogo na utrzymaniu.

P. W. w dacie orzekania w poprzedniej sprawie ustalającej wysokość obowiązku alimentacyjnego miał 33 lata. Za 2011 i 2012 r. nie wykazał żadnego dochodu w Urzędzie Skarbowym. Od 07 listopada 2012 r. był zarejestrowany w Urzędzie Pracy w B. bez prawa do zasiłku. Posiadał kredyt hipoteczny na 265.200 zł. Jego żona posiadała kredyt hipoteczny we frankach szwajcarskich na kwotę 82.185,04 CHF. Poza małoletnią powódką posiadał małoletniego syna.

Aktualnie P. W. ma 34 lata. Zamieszkuje wraz z żoną i dwojgiem dzieci w mieszkaniu o powierzchni 70 m⁽⁽²⁾⁾ stanowiącym jego własność. Nadal spłaca kredyt hipoteczny – rata ok. 1.700 zł miesięcznie. W grudniu 2014 r. urodziło mu się drugie dziecko ze związku małżeńskiego. Koszt utrzymania dzieci to ok. 2.500 zł miesięcznie. Starszy syn uczęszcza do niepublicznego żłobka (...). Pozwany posiada oprócz mieszkania również garaż oraz motocykl o wartości ok. 8.000 zł. Jego żona posiada swoje mieszkanie, które stoi puste i nie jest wynajmowane, ponieważ nie ma chętnych. Za to mieszkanie żona nadal spłaca kredyt 400 CHF oraz płaci czynsz. Żona pozwanego prowadzi działalność gospodarczą w postaci (...) – poprzednio prowadziła zajęcia (...). Sklep nie przynosi dochodów. W sklepie jest zatrudniony pracownik. Pozwany nie odprowadza składek i w przyszłości nie będzie miał emerytury. Posiada polisę na życie, której koszt to dwie raty w roku po 1.700 zł. Utrzymuje się z (...) jako (...) przez ok. 4 miesiące w roku za 5.600 euro miesięcznie. Po opłaceniu ubezpieczenia i kosztów, które ponosi normalnie pracodawca – pozwanemu pozostaje ok. 7.800 zł (k.277 akt).

. Podatek rozlicza w (...). Od 17 listopada 2014 r. jest zarejestrowany w Urzędzie Pracy w B. jako bezrobotny bez prawa do zasiłku. W okresach, kiedy (...) - pomaga żonie prowadzić (...). Musi odnawiać kursy niektóre, co 2 lub 5 lat. Nie opłaca ZUS, bo jest to nieopłacalne. Komornik sądowy prowadzi wobec niego egzekucję alimentów.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: kopie umów przedstawicielki ustawowej małoletniej k. 13-, k. 15-22; faktury i przelewy przedstawicielki ustawowej małoletniej k. 27-32; k. 94; kopia zgłoszenia reklamacyjnego małoletniej k. 33-34; wydruk potwierdzenia zakupu biletów na koncert k. 35; wydruk realizacji zamówienia przedstawicielki ustawowej małoletniej k. 36; wydruk potwierdzeń doładowań telefonu k. 37; wydruk potwierdzenia zakupu książki k. 38; kopia dowodu wpłaty k. 39; wydruk z (...) k. 43-44; kopia zaświadczenia (...) k. 95; kopia ważniejszych wydarzeń z życia klasy k. 96-97; kopia zaświadczenia wychowawcy klasy k. 98; bilans

firmy żony pozwanego k. 130; faktury i rachunki pozwanego k. 134-144, k. 157, k. 147-148; kopia zaświadczenia ze żłobka pozwanego k. 150; kopia zaświadczenia z Urzędu Pracy pozwanego k. 152; kopia umowy pozwanego k. 162; wydruk z (...) k. 164; faktura żony pozwanego k. 172-173; kopia umowy pożyczki pozwanego k. 175-180; kopia pisemnego zgłoszenia urodzenia dziecka pozwanego k. 202; kopie dokumentów potwierdzających prowadzoną egzekucję komorniczą pozwanego k. 203-218; potwierdzenia przelewów pozwanego k. 219-225; kopia Pit męża przedstawicielki ustawowej k. 265-270; kopia umowy najmu męża przedstawicielki ustawowej k. 271-272; zeznania przedstawicielki ustawowej k. 274-276; zeznania pozwanego k. 276-278.

Z akt III RC 269/13: kopia odpisu skróconego aktu urodzenia dziecka pozwanego k. 25; zaświadczenia z Urzędu Skarbowego pozwanego k. 26-27; kopia umowy kredytu hipotecznego pozwanego k. 29-42; kopia umowy kredytu hipotecznego żony pozwanego k. 44-54.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na wskazanych wyżej dowodach, uznając je za spójny i nie budzący wątpliwości materiał dowodowy. Wiarygodność przywołanych dokumentów nie była kwestionowana przez strony, ponadto przedmiotowe dokumenty nie wzbudzały również wątpliwości Sądu co do rzetelności i wiarygodności zawartych w nich treści, mimo iż niektóre z dokumentów zostały złożone w kserokopiach.

W większości zeznania stron Sąd uznał za wiarygodne.

Sąd uznał zeznania A. D. w części za niewiarygodne, a tym samym nie czynił na nich w tym zakresie ustaleń faktycznych odnośnie wydatków na wyżywienie małoletniej i tego, że rodzina nie kupuje produktów zawierających konserwanty. Sąd co prawda nie oparł się na złożonych do sprawy kopiach paragonów, to jednak zaznaczyć należy, iż na ich podstawie wynika, że takie produkty są kupowane.

Nie posłużyły do dokonania ustaleń stanu faktycznego dokumenty złożone przez przedstawicielkę ustawową małoletniej powódki nie dotyczące okoliczności stanowiących podstawę rozstrzygnięcia niniejszej sprawy takie, jak: wyciąg z protokołu ugody k. 45-46, wydruk fotokopii zeznań pozwanego k. 47 bowiem nie dotyczyły one niniejszej sprawy bezpośrednio. Sąd nie jest związany zeznaniami stron złożonymi w poprzednich sprawach. Sąd nie oparł się również na kopii umowy k. 48-51, bowiem brak jest co najmniej jednej strony tej umowy, z której wynikałoby pomiędzy jakimi stronami jest ona zawarta. Nadmienić należy, iż umowa nie została także podpisana przez najemcę, wobec czego trudno ustalić, kogo ona dotyczy. Sąd nie oparł się na złożonych do sprawy kopiach paragonów k. 52-63, albowiem nie są one rachunkami imiennymi wystawionymi na małoletnią powódkę i nie stanowią one dowodu zakupu określonej rzeczy czy usługi dla niej. Podobnie Sąd nie oparł się na zeznaniu Pit przedstawicielki ustawowej k. 23-26, ponieważ są to jedynie wypełnione druki. Nie zostały one podpisane, nie ma na nich także pieczęci Urzędu Skarbowego, czy potwierdzenia wysłania ich do Urzędu Skarbowego. Sąd nie mógł także oprzeć się na wydrukach wiadomości maili dotyczących zgody na udział dziecka k. 40-42, ponieważ nie ma potwierdzenia samego udziału. Sąd nie oparł się również na wydrukach wiadomości mail i wydrukach stron internetowych k. 65-83, ponieważ nie mają one znaczenia dla niniejszej sprawy.

Sąd nie oparł się również na złożonych przez pozwanego i jego pełnomocnika kopii wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia k. 131-133, ponieważ jest on zupełnie nieczytelny. Sąd nie oparł się na pierwszych stronach umów kredytowych k. 145-146, bowiem Sąd dysponuje pełną wersją tych umów w aktach III RC 269/13. Sąd nie oparł się także na kopii (...) pozwanego k. 153-156, ponieważ jest zupełnie nieczytelna, ponadto okoliczność, iż ma on określone uprawnienie - nie była przez strony kwestionowana. Sąd nie oparł na kopii dokumentacji medycznej żony pozwanego k. 166-167 oraz kopii karty szczepień k. 149, ponieważ nie można na jej podstawie ustalić, kogo dotyczy, podobnie na wydrukach stron internetowych 168-171 bowiem ich treść nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, która dotyczy ustalenia potrzeb dziecka i możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanego.

Pozostałe wnioski dowodowe Sąd pominął, bo już dysponował wystarczającym materiałem dowodowym.

Określając koszty utrzymania dziecka Sąd miał na względzie zasady doświadczenia życiowego, które pozwalają na określenie kosztów codziennego życia i zaspokajania takich potrzeb jak wyżywienie, ubranie, środki czystości i kosmetyki, koszty wypoczynku oraz rozrywki.

Sąd zgodnie z powyższym krytycznie ocenił przedstawione przez A. D. zestawienie kosztów utrzymania powódki i nie dał im w pełni wiary co do wysokości wskazanych w nim kwot. Strona powodowa nie poparła w większości żadnymi dowodami powyższego zestawienia, a z zebranego materiału dowodowego nie wynika, by wskazane kwoty były faktycznie zasadne w podanych wysokościach.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stosownie do treści przepisu art. 347 k.p.c. po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub w części utrzymuje w mocy albo uchyla wyrok i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

W rozpoznanej sprawie P. W. prawidłowo złożył sprzeciw od wyroku zaocznego, w którym domagał się uchylecia wyroku zaocznego oraz oddalenia powództwa.

Zgodnie z art. 133 § 1 kro w związku z art. 128 kro rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Obowiązek alimentacyjny oznacza przy tym obowiązek dostarczania środków utrzymania, a w miarę potrzeby także środków wychowania. Zakres tego obowiązku określony został przez ustawodawcę w art. 135 kro, zgodnie z którym zależy on od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Usprawiedliwione potrzeby uprawnionego, zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny, należy rozumieć szeroko, jako całokształt potrzeb, dostosowanych m.in. do wieku, stopnia rozwoju, czy innych okoliczności konkretnej sprawy. Świadczenia alimentacyjne powinny być zatem ustalone na takim poziomie, by zapewniały uprawnionemu rozwój fizyczny i duchowy odpowiedni do jego wieku i uzdolnień.

Stosownie do art. 138 kro zakres obowiązku alimentacyjnego może być korygowany w wyniku zmiany stosunków, do której doszło w okresie następującym po uprawomocnieniu się orzeczenia ustalającego obowiązek alimentacyjny. Dla oceny, czy do zmiany tej rzeczywiście doszło, należy wziąć pod uwagę zarówno okoliczności świadczące o zmianie usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, jak i okoliczności dotyczące zmiany w zakresie możliwości majątkowych i zarobkowych zobowiązanego do świadczeń. Przez możliwości majątkowe i zarobkowe zobowiązanego należy przy tym rozumieć nie tylko dochody aktualnie przez niego osiągnane, ale także rzeczywiste możliwości zarobkowe. Należy zatem ocenić zdolność zobowiązanego do zarobkowania, a w zakres jego możliwości należy zaliczyć także i te, które nie są przez niego wykorzystywane, choć obiektywnie istnieją.

Podstawą zatem powództwa z art. 138 kro może być tylko taka zmiana stosunków, która nastąpiła po uprawomocnieniu się orzeczenia zasądzającego alimenty w dotychczasowej wysokości.

Przechodząc do oceny zgłoszonego w rozpoznawanej sprawie żądania w pierwszej kolejności należy wskazać, iż wysokość alimentów od P. W. na rzecz małoletniej W. B. w dotychczasowej wysokości została ustalona ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Pruszkowie z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie III RC 269/13 na kwotę 700 zł miesięcznie. . Pozwany zobowiązał się ponadto jeden raz w roku pokryć część kosztów wyjazdu wakacyjnego córki w kwocie nie mniejszej niż 700 złotych, płatnej bezpośrednio na rachunek organizatora wypoczynku, chyba że koszt wyjazdu będzie mniejszy niż 700 złotych – wówczas pozwany pokryje pełną kwotę wyjazdu, mniejszą niż 700 złotych. Postanowienie o umorzeniu postępowania uprawomocniło się 19 czerwca 2013 r.

Dla oceny zasadności zgłoszonego w sprawie roszczenia należało zatem ustalić, czy od tej ostatniej daty nastąpiła taka zmiana stosunków, która pozwalałaby na zwiększenie wysokości alimentów od P. W. wobec małoletniej córki W. B..

Wskazać należy, iż od daty uprawomocnienia się orzeczenia w przedmiocie ustalenia alimentów na rzecz małoletniej do dnia wytoczenia niniejszego powództwa minął nieco ponad rok i w tym okresie koszty jej utrzymania nie zmieniły się zasadniczo - uległy zwiększeniu wraz z wiekiem i wzrostem ogólnych kosztów utrzymania, pojawiły się jednak dodatkowe koszty związane z potrzebą korepetycji z chemii. Małoletnia uczestniczy w harcerstwie, wyjeżdża na zimowiska i obozy letnie oraz uczęszcza na dodatkowe zajęcia muzyczne, jak i rozwija pasję związaną z fotografią. Wskazać należy, iż małoletnia w większości uczestniczyła w nich również w toku poprzedniej sprawy, zatem nie mogą być w całości traktowane jako zwiększające się koszty utrzymania dziecka. Jednak z uwagi na okoliczność, iż w poprzedniej sprawie Sąd nie badał kosztów utrzymania powódki oraz możliwości zarobkowych pozwanego z uwagi na zawarcie ugody - nie można ustalić ówczesnych kosztów i porównać, czy i o ile się zwiększyły, wobec powyższego Sąd kierował się doświadczeniem życiowym ustalając te koszty. Od tego czasu nastąpił także wzrost cen ogólnych artykułów żywnościowych oraz opłat za media. Sąd nie dał natomiast wiary matce powódki, iż samo wyżywienie dziewczynki to koszt 800-900 zł miesięcznie. Wskazać należy, iż nie jest ona na żadnej specjalnej diecie, nie ma zaleconych żadnych specjalnych zaleceń żywieniowych, jest ogólnie zdrowa, a zatem podana kwota w ocenie Sądu jest zawyżona. Oczywiście matka kwotę uzasadniała tym, iż mięso kupują z prywatnych ubojni, a wędliny robią sami itd., jednak wybór takiego a nie innego sposobu odżywiania nie może stanowić argumentu za tak radykalnym podwyższeniem kosztów utrzymania dziecka. Zaznaczyć należy, iż ze złożonych paragonów wynika, iż nie do końca jest prawdą, że dziecko odżywia się tylko i wyłącznie zdrowymi produktami. Jeżeli matka dokonuje takiego wyboru zakupu drogich produktów - ma do tego prawo, jednak musi ponosić wyższe koszty z tym związane we własnym zakresie.

W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę - w okresie będącym przedmiotem zainteresowania nastąpiła taka zmiana stosunków, która uzasadnia jedynie częściowe uwzględnienie powództwa, bowiem koszty utrzymania małoletniej powódki niewątpliwie wzrosły, dlatego zasadnym było uchylenie wyroku zaocznego i wydanie wyroku w pełni uwzględniającego rzeczywiste koszty związane z utrzymaniem powódki. Nie budzi bowiem żadnych wątpliwości Sądu teza, iż wraz z wiekiem dziecka rosną jego usprawiedliwione potrzeby, które obejmują już nie tylko potrzeby bytowe związane z wyżywieniem, zakupem odzieży, kształceniem i zapewnieniem odpowiednich warunków mieszkaniowych, ale także potrzeby kulturalne i wychowawcze mające zapewnić prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy dziecka. Zaznaczyć należy, iż powinnością rodziców jest zaspokajanie potrzeb dzieci.

Matka małoletniej wprowadziła dochodząca podwyższenia alimentów do kwoty 1.600 zł miesięcznie, a koszty utrzymania W. ustaliła na kwotę 3.276,39 zł miesięcznie, to jednak - zdaniem Sądu - kwota ta nie została przez przedstawicielkę ustawową powódki dostatecznie udowodniona. Matka powódki sporządziła zestawienie kosztów utrzymania małoletniej, które Sąd uznał za przeszacowane i nie odpowiadające rzeczywistym kosztom utrzymania powódki. Nie zmienia to faktu, iż koszty związane z jej utrzymaniem są znaczne, choć nie zostały w pełni wykazane za pomocą faktur i rachunków.

Reasumując ten wątek: w niniejszej sprawie Sąd przyjął w oparciu o zasady doświadczenia życiowego, iż rzeczywiste wydatki na małoletnią powódkę kształtują się na poziomie ok. 1.800 zł miesięcznie. W kwocie tej znajdują pokrycie wyżywienie 500 zł, odzież 100 zł, koszty leków i leczenia 30 zł, szkoła i książki 200 zł, wycieczki szkolne 50 zł; środki czystości i kosmetyki 70 zł, wypoczynek letni i zimowy 150 zł, koszty mieszkania 450 zł, zajęcia dodatkowe 250 zł.

Sąd nie wlicza w koszty utrzymania dziecka zakupu roweru, mebli do pokoju itp., ponieważ są to koszty ponoszone raz na wiele lat. Przedstawicielka ustawowa nie przedstawiła dowodów na poniesione z tym związane wydatki.

Trzeba także pamiętać, iż wysokość świadczeń alimentacyjnych od osoby zobowiązanej do alimentacji zależy nie tylko od usprawiedliwionych potrzeb osoby uprawnionej, ale także od możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego. Przez ustawowe określenie „możliwości zarobkowe i majątkowe” rozumie się nie tylko zarobki i dochody rzeczywiście uzyskiwane ze swojego majątku, lecz te zarobki i dochody, które osoba zobowiązana do alimentacji może i powinna uzyskiwać przy dołożeniu należytej staranności i przestrzeganiu zasad prawidłowej gospodarki oraz stosownie do swoich sił umysłowych i fizycznych. Wyraźnie należy podkreślić w tym miejscu, że w zakres jego możliwości należy zaliczyć także i te, które nie są przez niego wykorzystywane, choć obiektywnie istnieją.

Przechodząc do oceny możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanego należy stwierdzić, że w okresie będącym przedmiotem zainteresowania po stronie pozwanego zaszła w zasadzie jedna zmiana – urodziło mu się drugie dziecko, nadal bowiem pracuje zaledwie 4 miesiące w roku w pozostałym okresie pozostaje osobą bezrobotną i pomaga żonie w prowadzeniu działalności gospodarczej, nadal spłaca kredyty i pożyczki, jednak nie mogą one wpływać na jego obowiązek alimentacyjny wobec małoletniej córki.

Omawiając sytuację majątkową i zarobkową pozwanego należy rozpocząć rozważania od okoliczności, iż pozwany - jak również pełnomocnik pozwanego - podnosił w toku sprawy, iż jego sytuacja zawodowa i finansowa nie pozwala mu na płacenie wyższych alimentów, głównie z tego powodu, iż utrzymuje się z pracy tj. (...) przez 4 miesiące w roku, z czego osiąga 5.600 euro, czyli ok. 7.800 zł w przeliczeniu na miesiąc, a kolejny kontrakt nie jest gwarantowany. W pozostałym czasie pozostaje bezrobotny i pomaga żonie w prowadzeniu (...). Z ostatniego (...) pozwany - jak zeznał - pieniądze – w sumie 22.400 euro - przeznaczył na spłatę długów. Zatem pozwany nie jest już zadłużony w takiej skali, jaką wskazywał, bowiem znakomitą część był w stanie spłacić.

W tym miejscu należy omówić kilka kwestii związanych z możliwościami zarobkowymi i sytuacją majątkową pozwanego, a mianowicie w pierwszej kolejności podnieść należy, że pozwany P. W. jest jeszcze stosunkowo młody i sprawia wrażenie silnego mężczyzny, wobec powyższego Sąd stoi na stanowisku, iż obecna sytuacja finansowa pozwanego jest przejściowa i przy dołożeniu należytej staranności i przestrzeganiu zasad prawidłowej gospodarki oraz stosownie do swoich sił umysłowych i fizycznych jest w stanie znaleźć pracę chociażby dorywczą i osiągać z niej dodatkowe dochody. Nie bez znaczenia dla niniejszej sprawy jest również, iż pozwany jest osobą w pełni zdolną do podjęcia zatrudnienia. Posiada także doświadczenie zawodowe, dlatego zupełnie niezrozumiałym jest podnoszona przez pozwanego okoliczność, iż poza podejmowanym 4 miesięcznym zatrudnieniem nie podejmuje on przez pozostałych 8 miesięcy żadnej pracy, a jedynie pomaga żonie, której działalność - jak wskazywał - przynosi straty i są ciągle zadłużeni. Taka postawa pozwanego w tak trudnej sytuacji finansowej budzi poważne zdziwienie Sądu. Zeznał co prawda, że czyni starania w znalezieniu pracy. Nie potrafił jednak wykazać, dlaczego pomimo tego nadal nie podjął żadnego zatrudnienia, choćby dorywczego. Ta okoliczność prowadzi do jednego wniosku, a mianowicie, że pozwany nie wykorzystuje w pełni swoich możliwości zarobkowych bez ważnych powodów, uszczupla swoje możliwości płatnicze, a tym samym lekceważy ciężący na nim obowiązek alimentacyjny, albo posiada dodatkowe źródła utrzymania, których nie ujawnił w toku postępowania. Powyższe prowadzi do wniosku, że bierność w zatrudnieniu pozwanego ma służyć jedynie jako wygodny argument za oddaleniem powództwa w całości, co nie może mieć miejsca. Ponadto Sądowi z doświadczenia życiowego jest wiadomym, że fakt wykazywania straty w działalności gospodarczej nie jest tożsamy z nie osiąganiem dochodów pozwalających na utrzymanie rodziny. Ponadto może o tym świadczyć okoliczność, że żona pozwanego zatrudnia pracownika. Byłoby to trudnym do uzasadnienia w sytuacji, kiedy starsze dziecko uczęszcza do przedszkola, a mąż pomaga w (...). Nawet przy założeniu, że żona pozwanego spędza czas z młodszym dzieckiem, w działalności pomaga jej mąż - zatrudnianie pracownika i ponoszenie dodatkowych kosztów w sytuacji niemalże nieopłacalności prowadzonej działalności jest niezrozumiałe. Za nieracjonalnością takiej decyzji przemawia także okoliczność, iż żona nie zatrudnia oficjalnie męża i nie odprowadza za niego składek, bo - jak zeznał pozwany – „to się nie opłaca”. Zauważyć należy, iż zatrudnianie pracownika i odprowadzanie za niego składek „opłaca się” w ciężkiej sytuacji finansowej rodziny. Podkreślić wypada, iż pozwany w przyszłości nie będzie pobierał emerytury, jeżeli nie podejmie zatrudnienia i nie będzie odprowadzał składek, czego nadal nie czyni i nie podejmuje w tym zakresie żadnych starań, tak że obecnie na przyszłość świadomie pozbawia się świadczeń emerytalnych. Chyba że nie ujawnił innego systemu zabezpieczeniu przyszłości.

Pozwany w sprzeciwie podnosił także, iż ponosi wysokie koszty utrzymania rodziny. W tym miejscu - biorąc pod uwagę zebrany w sprawie materiał dowodowy - ponownie nasuwa się wniosek, iż sytuacja finansowa pozwanego nie może być aż tak ciężka, jaką próbował wskazać. Nie umknęło na tym etapie uwadze Sądu, iż znakomita część kosztów wskazanych przez pozwanego wliczanych jest w koszty działalności gospodarczej żony, co również przekłada się na ponoszoną przez nią stratę, a zatem utrzymanie rodziny nie wynosi ponad 10.000 zł miesięcznie (jak wykazywał pozwany). Ponadto utrzymanie rodziny jest standardowe, pozwany nie wskazywał żadnych dodatkowych znacznych wydatków, zatem wysokie pożyczki wynikające z przedstawionych umów w gruncie rzeczy nie wiadomo, na jakie

cele zostały zaciągnięte. Kwestia gospodarności pozwanego i jego żony nie powinna mieć wpływu na jego obowiązek alimentacyjny wobec powódki.

Pozwany zaznaczał również wielokrotnie, iż utrzymanie dziecka powinno być należyte, ale nie powinno być zbyt wysokie, a za takie wskazał w części koszty utrzymania córki. Oczywiście Sąd w tej kwestii podziela stanowisko pozwanego, bowiem koszty utrzymania dziecka powinny być uzasadnione i adekwatne do możliwości zarobkowych zobowiązanego. Nie sposób jednak - zdaniem Sądu - nie przenieść toku myślenia pozwanego również na rozważania dotyczące kosztów utrzymania jego rodziny. Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy nie umknęła Sądowi okoliczność posiadania przez pozwanego motoru o wartości 8.000 zł. Nie trzeba specjalnej wyobraźni, ażeby przewidzieć, iż samo posiadanie wiąże się zwłaszcza w sezonie z dodatkowymi kosztami związanymi z jego utrzymaniem. Trzeba pamiętać, iż obok ubezpieczenia pojazdu pozwany musi zakupić paliwo, z pewnością dokonywać napraw itp. W trudnej sytuacji materialnej jego rodziny posiadanie motoru i ponoszenie kosztów jego utrzymania - zdaniem Sądu - zalicza się do „zbytków zarezerwowanych dla zamożnej rodziny”. Pozwany - zanim rozpoczął radykalne wyliczanie kosztów utrzymania powódki - powinien przede wszystkim poczynić oszczędności we własnych wydatkach i majątku oraz przeprowadzić podobne wyliczenie względem siebie. Zdaniem Sądu pozwany posiada ku temu możliwości. Ponadto żona pozwanego dysponuje mieszkaniem, które nie jest wynajmowane, bowiem nie ma chętnych i ponosi koszty spłaty kredytu oraz opłat za nie. Skoro sytuacja rodziny jest tak ciężka, nasuwa się pytanie, dlaczego małżonkowie nie zdecydowali się na sprzedaż tego mieszkania, nadal ponosząc koszty związane z jego utrzymaniem.

Pozwany podawał także kwestię, iż poza małoletnią powódką posiada jeszcze na utrzymaniu dwoje dzieci, wobec których ciąży na nim również obowiązek alimentacyjny. Podnosił, iż na utrzymanie dwójki dzieci potrzeba ok. 2.500 zł miesięcznie, z kolei w zestawieniu (k. 174) wskazał, iż jest to kwota 2.648 czyli po ok. 1.464 zł na 18 miesięcznego syna i 1.184 na niemowlaka. Trzeba zauważyć, iż zdaniem pozwanego koszt utrzymania ponad rocznego dziecka jest zbliżony do kosztów utrzymania 15-latki. Otóż nie jest żadnym „odkryciem”, iż koszty utrzymania dzieci wraz z wiekiem rosną, a nie maleją. Skoro zatem koszty utrzymania tak małych dzieci są tak wysokie, to tym bardziej wysokie są koszty utrzymania prawie dorosłej córki, do której kosztów utrzymania oprócz wyżywienia, ubrania i kosztów mieszkania dodać należy koszty związane z edukacją i rozwijaniem zainteresowań, które w jej przypadku nie są wygórowane. Zdaniem Sądu – P. W. jako osoba mająca na utrzymaniu troje dzieci, jest zobligowany do dokładania należytej staranności i wykorzystywania swoich możliwości do zapewnienia uprawnionym do alimentów zaspokojenia w pełni ich usprawiedliwionych potrzeb. Pamiętać także należy, iż rodzice winni dzielić się z dzieckiem każdym, nawet najmniejszym dochodem. Wydaje się zatem, że pozwany - będąc już obciążony obowiązkiem alimentacyjnym wobec córki z pierwszego związku - powinien był liczyć się z wydatkami na nią, planując kolejne potomstwo i koszty z tym związane. Dlatego podnoszenie, że posiada poza małoletnią powódką jeszcze dwoje dzieci z kolejnego związku w kontekście uzasadniającym oddalenie powództwa o podwyższenie obowiązku alimentacyjnego wobec W. - nie znajduje uznania Sądu. Wskazanie przez pozwanego w sprzecznie, iż urodzenie drugiego syna spowoduje znaczne pogorszenie sytuacji materialnej rodziny pozwanego - Sąd ocenia bardzo krytycznie. Można by wywieść z tego wniosek, iż jeżeli pozwany z żoną zdecydują się na kolejne dziecko, to w zasadzie uzasadnione będzie niemalże żądanie uchylecia w ogóle alimentów wobec powódki. Taka postawa ojca i takie tłumaczenie jest nieracjonalne. Skoro obydwójce – pozwany i jego żona - znając swoją sytuację finansową zdecydowali się na kolejne dziecko, to nie można oczekiwać, iż będzie się to odbywało kosztem powódki, choć byłoby to bez wątpienia wygodnym.

Pozwany podnosił, co prawda - również okoliczność, iż matka małoletniej dobrze zarabia, a mąż matki prowadzi działalność gospodarczą, która jest bardzo dochodowa. Nie oznacza jednak, iż tylko dlatego, że A. D. „dobrze zarabia”, ma samodzielnie ponosić zwiększające się koszty utrzymania córki tylko z tego powodu, że pozwany poza 4 miesięcznymi kontraktami w roku nie podejmuje innej pracy. W tym miejscu nie sposób nie zauważyć, iż w sprawie ustalono, że jej mąż ponosi również w części koszty utrzymania powódki, choć nie jest ona jego dzieckiem. Nie można jednak oczekiwać, iż tylko dlatego, że dotychczas matka częściowo korzystając z pomocy finansowej obecnego męża utrzymywała małoletnią, to ma on taki obowiązek względem niej – wręcz przeciwnie, jest on w przeciwieństwie do pozwanego zupełnie obcą dla nie osobą. Wypada wyraźnie podkreślić, iż to na pozwanym ciąży

obowiązek alimentacyjny i konieczność pokrywania wzrastających kosztów utrzymania córki. W tym miejscu należy przypomnieć, iż wykonywanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka może polegać w całości lub części na osobistych staraniach o wychowanie lub utrzymanie dziecka, w takim wypadku świadczenia alimentacyjne drugiego z rodziców, który nie sprawuje bezpośredniej pieczy nad dzieckiem, winno w większej części obciążać tego rodzica (art. 135§2 kro). Z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż opieka nad powódką sprawowana jest wyłącznie przez matkę. Pozwany wskazując, iż córka kontaktuje się z nim tylko w sprawach finansowych nie wykazał, co zrobił, ażeby poprawić relacje z małoletnią. Nie zabiera jej do siebie, poza płaconymi alimentami aktualnie nie ponosi innych wydatków związanych z jej utrzymaniem. Okoliczność, że pozwanemu urodziło się kolejne dziecko nie oznacza, że może on zupełnie „odciąć się” od małoletniej W. uznając, że alimenty to jego jedyny obowiązek wobec niej. Pozwany powinien wziąć także pod uwagę okoliczność, iż małoletnia jest dorastającą osobą i tym bardziej kontakt powinien z nią utrzymywać. Nawet jeżeli małoletnia obecnie jest zbuntowaną nastolatką, to tym bardziej powinien czynić starania o kontakt z nią, bowiem na równi z matką odpowiada za proces wychowawczy dziecka.

Sąd odniósł wrażenie, iż pozwany skupia się głównie na sprawach finansowych, które powinny zawsze być na drugim planie. Wobec powyższego matka nie powinna ponosić samodzielnie wzrastających kosztów utrzymania córki tylko z tego powodu, iż pozwany osiąga takie, a nie inne dochody, ma takie a nie inne wydatki itd. zwłaszcza, iż czyni ona osobiste starania o wychowanie dziecka. Sąd brał pod uwagę, iż pozwany poprzednio dawał dziecku prezenty i pomagał na co dzień finansowo, jednak już po ostatniej ugodzie zaprzestał tych starań, co w ocenie Sądu jest niezrozumiałe.

Reasumując – mając na uwadze sytuację majątkową i zarobkową P. W. oraz osiągnięte przez A. D. stałe dochody – pozwalają na przyjęcie, iż zasądzona kwota 900 zł - przy uwzględnieniu obowiązku alimentacyjnego matki – jest kwotą adekwatną na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb małoletniej powódki.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd - na podstawie art. 347 k.p.c. uchylił wyrok zaoczny z dnia 30 października 2014 r. i na podstawie art. 138 kro - uznał powództwo częściowo za zasadne co do podwyższenia alimentów do kwoty 900 zł, oddalając je w pozostałym zakresie.

Z uwagi na wynik procesu Sąd na podstawie art. 100 k.p.c. koszty postępowania pomiędzy stronami wzajemnie zniósł.

Na podstawie art. 348 k.p.c. pozostawił pozwanego przy poniesionych kosztach opłaty sądowej. W kwestii oceny skuteczności doręczenia pozwanemu wezwania na rozprawę i odpisu pozwu - Sąd wypowiedział się w uzasadnieniach postanowień z dnia 31 grudnia 2014 r. (k; 229-232 oraz 235-238 akt).

Rygor natychmiastowej wykonalności nadano z urzędu na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c.

Wysokość alimentów Sąd podwyższył od dnia wniesienia powództwa.

Wniosku pełnomocnika pozwanego w przedmiocie zaliczenia kwoty ponad 700 zł na poczet przyszłych alimentów (k. 273 akt) – Sąd nie rozpoznał, podzielając prezentowany w literaturze przedmiotu pogląd, że wniosek restytucyjny – art. 338 k.p.c.] może być zgłoszony tylko wówczas, gdy łącznie spełnione są dwie następujące przesłanki:

- po pierwsze: wyrokowi nadany został uprzednio rygor natychmiastowej wykonalności (czyli wyrok jest natychmiast wykonalny, jednak nie mamy tu do czynienia z natychmiastową wykonalnością z mocy prawa);

- po drugie: wyrok jest orzeczeniem ostatecznym, ale ostatecznym w tym sensie, że zachodzi pewność co do tego, iż dana sprawa nie będzie już badana w dalszym toku instancji, to znaczy - ani przez sąd niższej instancji (w razie uchylenia wyroku i ponownego przekazania sprawy temuż sądowi), ani przez sąd wyższej instancji, czyli przez Sąd Najwyższy (gdy stronom przysługuje kasacja).

Wykładnia celowościowa rozciągająca stosowanie art. 338 k.p.c. na przypadki, gdy wyrok jest natychmiast wykonalny z mocy prawa, idzie zbyt daleko, albowiem wykracza poza możliwy sens art. 338 k.p.c., wyinterpretowany przy zastosowaniu dyrektyw semantycznych, a tym samym lekceważy wyraźne i niebudzące wątpliwości brzmienie ustawy (vide: L. M., Q. M. A., artykuł, PS.2003.11-12.44). Ponadto prowadzona jest w przedmiocie alimentów egzekucja,

zatem przedstawicielka ustawowa wierzycielki winna ograniczyć egzekucję do kwoty 900 zł, zaś Komornik – po uprawomocnieniu się orzeczenia w niniejszej sprawie – ewentualne kwoty nadpłaconych alimentów zaliczy na poczet przyszłych.

Z tych wszystkich względów Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji wyroku.